

Література

1. Закон УРСР «Про власність»// Закони, постанови та інші акти, прийняті Верховною Радою Української РСР.-Лютий-липень 1991.-Ч.1.-С.12-35
2. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про систему оподаткування» від 18 лютого 1997р. // Урядовий кур'єр.-1997.-20 березня.
3. Закон України «Про місцеві ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування» від 27 березня 1992р. // Відомості Верховної Ради України.-1992.-№28.-С.907-940
4. Кравченко В. Місцеві фінанси України: Навч. Посіб.-К.: Т-во «Знання», КОО,1999.-487с.
5. Криниця С. Зміцнення фінансової бази місцевого та регіонального самоврядування// Фінанси України,1998.-№2.-С.38-47
6. Василик О. Державні фінанси України: Навч.посібник.-К.:Вища шк.,1997.-383с.

УДК 658.5:655; 334.726

О.М. Дахно старший викладач
О.Д. Дахно студент групи 502- ЕФ
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА З ІНОЗЕМНИМ КАПІТАЛОМ В УКРАЇНІ

Існування економіки сучасної України, особливо в умовах кризи, неможливе без створення і функціонування підприємств з іноземним капіталом. Іноземний капітал сьогодні особливо необхідний у тих сферах економіки, активізація яких допоможе вивести її з кризового стану, зняти наростаюче соціальне напруження в суспільстві. У великомасштабному іноземному інвестуванні зараз відчувають гостру потребу більшість галузей, у тому числі й паливно-енергетичні, що впродовж багатьох років несуть величезне навантаження не тільки щодо енергопостачання виробництва та соціальної сфери, але й щодо забезпечення експорту. Залучення інвестицій з-за кордону в цю галузь було б дуже корисним при розв'язанні низки вузлових завдань, серед них: активізація використання існуючого виробничого потенціалу з видобування та переробки енергоресурсів, особливо в тих ланках, де можна в короткі строки отримати суттєву віддачу від вкладених коштів, комплексна модернізація діючих і створення нових виробничих фондів і процесів на базі сучасної техніки та прогресивних технологій.

Необхідно зазначити, що у багатьох західних інвесторів, український ринок не викликає оптимізму. Цьому сприяє недосконале законодавство, яке регулює підприємництво, бюрократизм, постійне переслідування інвестиційних інспекторів та аудиторів, криміналізація економіки, а також численні фінансові проблеми, які виникають під час створення та функціонування компаній. Об'єктом нарікань постійно стає Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» у редакції Закону України від 22.05.97 р. № 283/ 97-ВР. Податкова адміністрація стоїть на тому, що заборгованість в іноземній валюті за внесками до статутного фонду підприємства з іноземними інвестиціями підлягає перерахунку. При цьому результат даного перерахунку повинен включатися або до валових доходів, або до валових витрат такого підприємства. Динаміка курсу української валюти не дозволяє навіть і думати про витрати. Тож, навіть не здійснюючи якої-небудь господарчої діяльності, підприємства з іноземним капіталом мають платити до бюджету податок на прибуток. Ще однією податковою фантазією можна назвати віднесення курсової різниці від заборгованості, яка підлягає погашенню за внесками до статутного фонду до емісійного доходу. Серйозні питання викликає стимулювання притоку

іноземних інвестицій шляхом надання їм пільгового режиму порівняно національними. Залучаючи іноземний капітал, не можна допускати дискримінації стосовно національних інвесторів. Не слід надавати підприємствам з іноземними інвестиціями податкові пільги, яких не мають українські, зайняті в тій самій сфері діяльності. Як показав досвід, такий захід практично не впливає на інвестиційну активність іноземного капіталу, але приводить до виникнення на місці колишніх вітчизняних виробництв підприємств із формальною іноземною участю, що претендують на пільгове оподаткування. Донедавна український уряд оперував усього лише одним стимулом для іноземних інвесторів - податковими і митними пільгами. Утім, податкові пільги іноземцям особливо й ні до чого - в них і так серйозні переваги перед вітчизняним інвестором. Західні компанії мають доступ до передових технологій, дешевих грошей та ефективного менеджменту. Численні опитування іноземців регулярно демонструють ті самі проблеми, що заважають інвестуванню в Україну: повальна корумпованість чиновників, надмірна зарегульованість економіки, відсутність захисту прав інвесторів.

Існують і менш помітні, але не менш важливі причини відсутності інтересу до України з боку іноземного капіталу. Часто одним зі стримуючих факторів інвестиційного процесу називають негативний імідж країни на міжнародній арені. Укладачі рейтингів з питань проявів корупції не визнають Україну правовою державою, звідси - відсутність інтересу до українського ринку. Правові, законодавчі, фінансові зміни щодо присутності на території нашої держави підприємств з іноземним капіталом принесуть при належному м'якому фінансовому моніторингу їх діяльності беззаперечно користь розвитку економіки держави.

Література

1. Бланк І. А. *Інвестиційний менеджмент*. – К.: МП «ІТЕМ» ЛТД «Юнайтед Лондон трейд Лімітед» (Москва - Лондон), 1995.

2. "Іностранные инвестирование в Украине". – *Бізнес* №47 від 19.11.2001

4. Кутузов В.М., Марущак АІ. *Правові основи інвестиційної діяльності*. – К.: КНТ, 2007. – 256 с.

УДК 339.107.3

*А.А. Дзюбич студентка 403-ЕФ
Н.М. Живолуп асистент
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка*

ФАКТОРИНГОВІ ПОСЛУГИ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ

Досить новим для української економіки є ринок факторингових послуг. Але через нестабільність економічної ситуації та інфляційні процеси він не набув належного розвитку. Це питання стає актуальним в умовах останніх фінансових кризових явищ в Україні.

Значний внесок у розвиток теорії та практики здійснення факторингових операцій зробили такі науковці, як Е. Доллан, Р. Кембелл, Ж. Перар, П. Роуз. Аспекти розвитку ринку факторингових послуг і дослідження перспектив їх запровадження в Україні висвітлено в роботах Л. Гутко, І. Наумця, О. Остафіля, Є. Склепового, А. Солтана.

Факторинг – операція з надання першим кредитором прав вимоги боргу третьої особи другому кредитору з попередньою або наступною компенсацією вартості такого боргу першому кредитору. В Україні сума першого авансового платежу, як правило, становить 80–85%, іноді до 90% від суми постачання. Іншу частину, за винятком комісії, клієнт отримує вже після оплати товарів чи послуг його контрагентом [2].